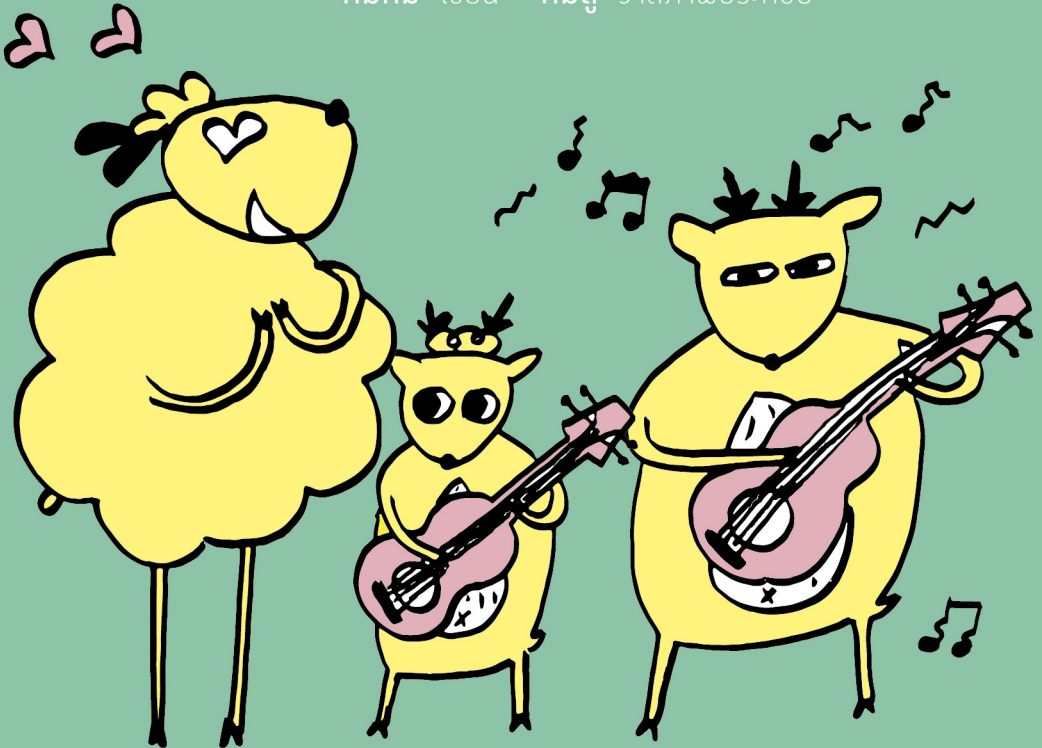

รักวัว อย่าผูก รักลูก ต้องปล่อย

ประสบการณ์ตรงของคุณแม่
ที่พัฒนาลูกด้วยการให้อิสระ
และเข้าใจธรรมชาติที่แท้จริงของเด็ก

หมีหมี เขียน หมีลู่ วาดภาพประกอบ

รักวัวอย่าผูก รักลูกต้องปล่อย

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ คั ญ

รักวัวอย่าผูก รักลูกต้องปล่อย

หมี่หมี่ เขียน

หมี่ลู่วาดภาพประกอบ

งามพรรณ รักศรีอักษร แปล

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์ (10)

คำนำผู้เขียน (12)

บทที่ 1 ความเป็นมาของหมี่ลูกบัตติ

เรื่องราวความรักและการเติบโต 1

หมี่ลูกเมื่อแรกเกิด 2

จดหมายรักถึงคุณตา 3

ลูกแม่ ลูกไม่ได้ซ้ำหรอก 4

ความกตัญญู 5

ทำให้เห็นเป็นตัวอย่างมีพลังที่สุด 6

การทุ่มเทให้กับสิ่งที่รักเป็นความสุขอย่างแท้จริง 7

อยู่ด้วยกันควรเข้าใจกัน 10

การรอคอยที่คุ้มค่า 12

การเลี้ยงสัตว์เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ 14

ความรักไม่มีการแบ่งแยก 17

ความรักและความรับผิดชอบมีคุณค่ามาก 19

การจากเป็นหน้าที่ที่จักรวาลมอบให้เด็ก 19

คลื่นแทรกระหว่างวัยเด็กกับวัยรุ่น 22

นักปรัชญา VS เด็กน้อย 25

ฉันเห็นตัวเองในตาของเธอ 25

ตัวเป็นเด็ก ใจเป็นผู้รอบรู้	26
ประตูสู่ดินแดนในฝัน	27
ทำไมนกจึงบินตลอดเวลา	27
ความซนเป็นความสามารถพิเศษของเด็ก	29
เด็กผู้ชายต้องไม่ร้องไห้จริงหรือ	31
ของเล่นเด็กชาย แง่คิดจากตุ๊กตาล้มลุก	32
คาถานอนหลับ	34
ชีวิตและความตาย ปรัชญารุ่งของหมี่ลู	35
รูปร่างของวิญญาณ	36

บทที่ 2 เด็กดีน่าเบื่อ 38

ไม่อยากให้ลูกเป็นสตรอร์เบอร์รี่ จึงไม่ปลูกสตรอร์เบอร์รี่	40
การเรียนแบบไม่มีการสอบ	43
พริบปากซ้าซาก ลมปากเหมือนลมไชย เข้าหูซ้ายทะลุหูขวา	46
กลับตัวใหม่	50
คำชมที่ดีเป็นเหมือนมนตร์สะกด	53
เคล็ดลับการให้กำลังใจเด็กด้วยมุมมองที่เปลี่ยนไป	57
เด็กที่มีพรสวรรค์เต็มร้อย	59
เส้นรัศมีสั้นหรือยาวก็วาดเป็นวงกลมเหมือนกัน	60
การเชื่อมั่นคือศรัทธาที่จะเปลี่ยนชะตากรรมของเด็ก	62
เติมแสงดาววาววับให้กับชีวิตประจำวันอันแสนธรรมดา	66
หมี่ขี้โลกที่มองไม่เห็น	67
ความคิดสร้างสรรค์ ต้องสร้างขึ้นมาก่อน	69
จดหมายถึงลูก	72
ผลงานสร้างสรรค์ของหมี่ลู – ไม่สมบูรณ์แบบ	77

หนังสือที่ไร้ประโยชน์	79
คำสอนของเรามักเป็นคำพูดที่ไร้สาระ ขาดการไตร่ตรอง	80
ควรก้าวไปข้างหน้าด้วยน้ำตาหรือรอยยิ้ม	83
ยิ่งยากยิ่งสนุก	87
ไม่ต้องรอสิบปีข้างหน้า นี่ก็ถึงเวลานี้	90
บทที่ 3 นางฟ้าผู้ทำให้โลงดงาม บ้านนี้มีเด็กสมาธิสั้น	96
เรื่องปกติอย่างนี้ไม่ปกติแน่	98
คุณป่วยรีเปลา	99
หมอบอกว่าเป็นโรค ฉันบอกว่าเป็นโชค	104
สมาธิสั้นเป็นปัญหาบุคลิก	105
อย่ามั่งง่ายโดยไม่พิจารณาทางเลือกอื่นนอกจากยา	106
เด็กสมาธิสั้นไม่กินยาก็คือขึ้นได้	110
ไม่ได้ใกล้ชิดเด็ก กินยาแก้ปัญหาก็ได้หรือไม่	114
หมีหมีสมาธิสั้น	119
เสี้ยวจ้วนเหมา (ผมหยิก) หลงรักเงาในกระจก	120
เห็นคุณค่าของสมาธิสั้น ไม่ต้องรักษา	125
ลูกเป็นเทพที่ลงมาจุดไฟเพื่อให้โลงดงามยิ่งขึ้น	126
บทที่ 4 เด็กคืออนาคตของชาติ การฝึกทักษะชีวิต	128
ไม่เหมือนคนอื่นแล้วยังไง	130
ลูกจะรักใครเป็นเรื่องของลูก	134
ก้าวออกจากกรอบจึงจะรู้จักพึ่งตัวเอง	137
ลาก่อนการเรียนในระบบ	139
ความมหัศจรรย์ของยุคเอไอ	144

วิชาประวัติศาสตร์น่าสนุก	147
การบ้านเป็นเรื่องสนุก	149
เด็กไม่ยอมหยุดเรียน ชอบไปโรงเรียน	151
ความปรารถนาของเด็กน้อย	157
ข้าวโพดกับหนู	162
ฝึกตนจากการเล่นเกมไปเกมอน	163
บทสนทนาระหว่างแม่บนโลกกับแม่ต่างดาว	165
บันทึกท้ายเล่ม	173
ผู้เขียน	175
ผู้วาดภาพประกอบ	177

คำนำสำนักพิมพ์

สำหรับคุณพ่อคุณแม่ทุกคน งานเลี้ยงเด็กสักคนเป็นงานหนัก ไม่มีวันให้หยุดพักหรือลา และไม่อนุญาตให้เราลาออกง่าย ๆ เสียด้วย ไม่เพียงแต่ดูแลร่างกายให้เจริญเติบโตแข็งแรงสมวัย แต่ระหว่างนั้นยังต้องหมั่นสอนความดีงามและปลูกฝังนิสัยที่ดีให้อีกด้วย นับว่าเป็นงานที่ไม่ง่ายเลย

สำหรับหมี่หมี่ เธอพบความยากลำบากในการเลี้ยงลูกมากกว่าคุณพ่อคุณแม่ท่านอื่นหลายชั้น เพราะเธอคือคุณแม่เลี้ยงเดี่ยว ผู้เลี้ยงดูลูกชายที่มีอาการสมาธิสั้นถึงสองคน

เมื่อครั้งตั้งครรภ์ลูกชายคนโต หมี่หมี่มีภาวะถุงน้ำคร่ำแตก ตั้งแต่อายุครรภ์ 3 เดือน จากที่คุณหมอบอกว่าเด็กคนนี้จะ เป็นอัมพาตครึ่งล่าง กลับเติบโตเป็นเด็กแข็งแรง วิ่งได้ กระโดดโลดเต้นได้ จากที่ลูกชายคนโตกับลูกชายคนเล็กมีอาการสมาธิสั้น เรียนรู้ช้าตั้งแต่ยังเล็ก กลับกลายเป็นเด็กที่มีความสุขกับการเรียนรู้ มีเหตุผล รู้จักแก้ปัญหา มีความรับผิดชอบ และมีจิตใจเอื้ออาทรต่อผู้อื่น

สิ่งที่อยู่เบื้องหลังความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นราวกับปาฏิหาริย์นี้ ไม่ใช่เป็นเรื่องโชคชะตาหนุนนำ แต่เป็นเรื่องของการเลี้ยงดูเด็กด้วยความมุ่งมั่น ทุ่มเท และเอาใจใส่ ควบคู่ไปกับแนวทางการเลี้ยงดูเด็กแบบให้อิสระและเข้าใจธรรมชาติของเด็กแต่ละคนตามแบบฉบับของหมี่หมี่โดยแท้

แม้งานเลี้ยงเด็กจะเป็นงานยากและหนักสำหรับคุณพ่อคุณแม่ทุกคน แต่หากได้ลองพลิกอ่านเรื่องเล่าของคุณแม่เลี้ยงเดี่ยวท่านนี้ เราเชื่ออย่างมากว่าทุกท่านจะได้เก็บเกี่ยวทั้งแนวคิด ทักษะคติ และประสบการณ์การเลี้ยงดูเด็กทั้งสองคน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปปรับใช้ ได้ผลลัพธ์ที่คุ้มค่า หายเหนื่อย และอิ่มเอมใจจากการทำงานหนักครั้งนี้

สำนักพิมพ์แพรวเพื่อนเด็ก

คำนำผู้เขียน

เป็นคนเลี้ยงวัวเหนื่อยจริงๆ

โห

ทำไมให้เด็กตัวแค่นี้หั่นเนื้อ ถ้าหั่นโดนนิ้วจะทำยังไง

ทำไมให้เด็กประหม่อมทำครัว ถ้าโดนน้ำร้อนลวกจะทำยังไง

ทำไมให้เด็กก่อไฟย่างเนื้อ ถ้าโดนไฟลวกจะทำยังไง

ทำไมให้เด็กล้างชามล้างหม้อใบใหญ่ ถ้าแตกจะทำยังไง

ทำไมให้เด็กเล่นจับโปเกมอน ถ้าโดนรถชนจะทำยังไง

ทำไมให้เด็กผู้ชายใส่เสื้อผ้าใส่รองเท้านี่ชมพู เหมือนตัว
ประหลาด

ทำไมให้เด็กอ่านการ์ตูน มีแต่เรื่องอุบาทว์

ทำไมไม่ให้เด็กเรียนพิเศษ ถ้าสอบตกจะทำยังไง

ทำไมให้เด็กออกจากโรงเรียนในระบบ วันหลังจะแข่งกับคนอื่น
ได้ยังไง

ทำไมให้เด็กเล่นกับเด็กนิสัยเสีย ระวังจะเสียนิสัยไปด้วย

ทำไมให้เด็กเลี้ยงหมาเลี้ยงแมวตั้งหลายตัว สัตว์มันสกปรก
มีเชื้อโรค ถ้าติดโรคจะทำยังไง

ทำไมให้เด็กเป็นคนตัดสินใจ ผู้ใหญ่ไม่มีความหมายหรือไง

ทำไมปล่อยให้เด็กทำผิด เรื่องง่ายๆก็ทำไม่ได้หรือไง

โห ทำไมผู้ใหญ่ได้วันถึงชอบพูดโง่กันนัก

แต่เมื่อคิดให้ดี ผู้ใหญ่เหล่านี้ทำอะไรง่ายๆสบายๆมากกว่า
การชักจูงโน้มน้าว สั่งสอนอบรม

‘ห้าม’ ได้ผลเร็วที่สุด ‘บังคับ’ ประหยัดเวลาที่สุด

‘ดู’ เด็ดขาดที่สุด ‘ควบคุม’ ปลอดภัยที่สุด

‘สั่ง’ ตรงไปตรงมาที่สุด ‘ทำตาม’ ง่ายที่สุด

‘ไม่ต้องคิด’ ปลอดภัยที่สุด ‘ดูแลง่าย’ สำคัญที่สุด

‘เทียบกับเด็กข้างบ้าน’ แม่นยำที่สุด

เมื่อเอาความคิดเหล่านี้มารวมกัน ก็จะกลายเป็น ‘หลักการ
อบรมเด็ก’ ตามแบบฉบับของคนเอเชีย

ในสังคมที่ ‘การอบรมอย่างเข้มงวด’ เป็นเหมือนมงกุฎบนศีรษะ
ของพ่อแม่ คนที่เป็นแม่แบบหมีหมีถึงจะเหนื่อยแทบตายก็ยัง
ถูกกล่าวหาว่าปล่อยวัวไปหาหญ้ากินเอง

โห (หมีหมีอุทานเอง)

ไม่รู้หรือว่าการเป็นคนเลี้ยงวัวที่ปล่อยวัวไปหาหญ้ากินเอง
มันลำบากแค่ไหน

**ท่ามกลางทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ ต้องใส่ใจแต่ไม่ควบคุม
ต้องดูแลแต่ไม่กักขัง ต้องซักจูงโน้มน้าวด้วยความอดทน
และค้นหาว่าที่ไหนมีหญ้าและน้ำอุดมสมบูรณ์ ต้องใช้เวลา
อยู่กับวัววันแล้ววันเล่า ให้วัวโตขึ้นเรื่อยๆ**

พอถึงตอนนี้ ในที่สุดหมีหมีก็รู้ว่าทำไมจึงมีผู้ใหญ่มาก
จับเด็กไว้แน่นไม่ยอมปล่อย

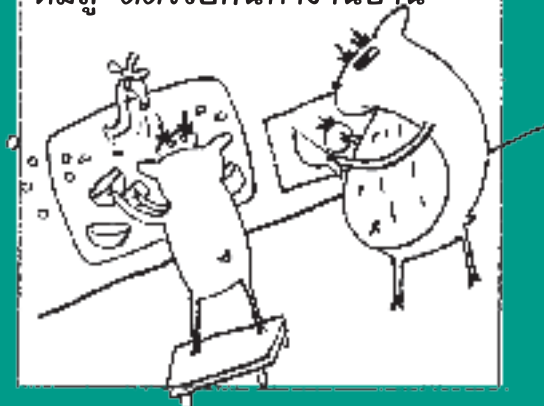
เพราะการเป็นคนเลี้ยงวัวเหนื่อยจริงๆ

แม่เหนียว
เหลือเกิน...

หมีถู๋ ดิดีช่วยกันทำงานบ้าน

บทที่ 1

ความเป็นมา
ของหมิลูกับดีดี
เรื่องราวความรัก
และการเติบโต

หมีลูเมื่อแรกเกิด

หญิงคนหนึ่งท้องสามเดือนน้ำคร่ำแตก รักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นเวลาสี่เดือน แล้วคลอดก่อนกำหนด ต่อมาหมอวินิจฉัยว่าเด็กคนนี้จะป็นอัมพาตครึ่งล่างเพราะสมองตาย เนื่องจากเด็กไม่แข็งแรงตั้งแต่เกิดจึงป่วยบ่อยๆ ช่วงก่อนอายุหกขวบอยู่ในโรงพยาบาลเกือบตลอด อายุเจ็ดขวบพบว่ามีอาการสมาธิสั้น เรียนรู้ช้า

ตอนที่หญิงคนนี้ท้องลูกคนที่สองก็เกิดวิกฤติตลาดหุ้น ธุรกิจล้มละลาย ครอบครัวซึ่งมีสมาชิกสี่รุ่นการเงินตกต่ำ หลังจากนั้นอีกไม่กี่ปีก็เกิดเหตุการณ์เลวร้ายที่สุด ชีวิตคู่ของเขามีปัญหา จนหย่าร้างในที่สุด

เรื่องนี้น่าสลดหดหู่ใช่ไหม

ผู้กำกับคงบอกว่าเรื่องนี้เหมาะที่จะเอามาสร้างเป็นละครน้ำเน่าเคล้าน้ำตา

แต่ความจริงในเวลาต่อมาเรื่องนี้กลับกลายเป็นละครสนุกสนานในแบบของโจวชิงฉือ และตัวละครในเรื่องก็คือครอบครัวของเรา

เมื่อรู้ว่าในครอบครัวจะมีเด็กพิการต้องนั่งรถเข็นตลอดชีวิต ไม่มีใครยอมก้มหัวให้ชะตากรรมแม้แต่หน่อย ตากับยายพาเด็กคนนี้ตระเวนไปรักษาฟื้นฟูตามโรงพยาบาลรัฐ เข้าคิวรอหลายโรงพยาบาล แต่แต่ละครั้งต้องใช้เวลาสามสี่ชั่วโมง ตาซึ่งเป็นผู้ขายที่หยาบกระด้างมาตลอดต้องเรียนรู้การดูแลเด็ก การฟื้นฟูสภาพร่างกายจากโรงพยาบาลแล้วนำมาใช้ที่บ้าน

ปรากฏว่าหมีลูเด็กคนนี้ไม่เป็นอัมพาต กลับวิ่งได้ กระโดดได้ และยังยกย้ายสายสะโพกได้อย่างสวยงาม

ชีวิตคือการฟันฝ่าอุปสรรค

เมื่อไม่กี่วันก่อนหมี่ลูกบอกฉันด้วยสีหน้าเศร้าว่า “หมี่หมี่ ข้าวโม่งพละผมวิ่งซ้ากว่าเพื่อนทุกครั้งเลย”

ฉันกอดลูกแน่น “ลูกแม่ ลูกต้องชอบคุณคุณตาคุณยายที่พา สวดภาวนาให้ขาของลูกใช้งานได้ ลูกเดินได้ก็เป็นปาฏิหาริย์แล้ว”

ฉันเองก็ชอบคุณตลาดหุ้นที่เกิดวิกฤติ จักรวาลจัดสรรไว้ อย่างนี้ คือไม่ต้องการให้ฉันเป็นพนักงานบริษัท เพราะฉันสามารถ เป็นเจ้าของกิจการได้ ชอบคุณการแต่งงานที่ล้มเหลว โชคชะตา ช่วยฉันไว้ ทำให้ฉันซึ่งเป็นคนนิสัยไม่ดีหลายอย่างได้รับอิสรภาพ ไม่ต้องเป็นเมียใคร ไม่ต้องเป็นสะใภ้ใคร ชอบคุณจริงๆ ทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องนี้ฉันรู้สึกสบายใจมาก ทำการบ้านเสร็จก่อนกำหนด ก็ดีอย่างนี้เอง

อุปสรรคมากมายที่พานพบทำให้ได้ประสบการณ์ที่ล้ำลึก

**ความจริงคือสวรรค์ได้สร้างเกมชีวิตที่ยากแสนยาก
ต่างๆ นานา ไม่ใช่เพื่อให้เราอ้อมแพ้ แต่เพื่อให้ฟันฝ่า**

จดหมายรักถึงคุณตา

วันพ่อหมี่ลูกเขียนจดหมายถึงคุณตา มีข้อความว่า

ตอนที่ผมออกมาจากท้องแม่ หมอบอกว่าผมอาจจะนั่งรถเข็น ตลอดชีวิต เพราะขาดออกซิเจน ทำให้สมองควบคุมการเคลื่อนไหวที่ ก้านสมองเสียหาย จะทำให้อัมพาต

แต่คุณตารักผมมาก อุ้มผมไปต่อคิวทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาล

ใหญ่หลายแห่ง จากนั้นคุณตาซึ่งเป็นผู้ชายหยาบกระด้างชอบดูมวยปล้ำ และชกมวย ไปเรียนวิธีเลี้ยงเด็กและกายภาพบำบัดเพื่อจะได้ดูแลผม แล้วคุณตาก็ินวดให้ผมทุกวัน ทำให้ผมเดินได้ในเวลาต่อมา ก็เพราะคุณตานี่เอง คุณตาเป็นเทพผู้คุ้มครองผม

ผมเห็นคุณตาทำอะไรให้ผมตั้งมากมาย ตั้งแต่ผมเรียนเตรียมอนุบาล คุณตาก็วิ่งมือผมไปรอรถนักเรียน พอเลิกเรียนก็ไปรอผม คุณตายังเป็นคนซื้อผัก ปอกผลไม้ ซักเสื้อผ้า และปลูกไม้ประดับบนดาดฟ้า ทั้งๆที่ผมได้ยินมาว่าตอนหนุ่มคุณตาชอบทะเลาะวิวาท

ตอนนี้ผมดูไม่ออกเลย เพียงแต่รู้สึกว่าคุณตาใช้เวลาทั้งหมดมาดูแลผมกับครอบครัว

หมีหมีบอกว่า “คุณตาเป็นผู้ชายที่เป็นผู้ชายอย่างแท้จริง มีแต่ผู้ชายที่แข็งแกร่งเหมือนเหล็กเท่านั้นจึงจะรับภาระทุกอย่าง จึงจะมอบความรักมากมายให้ครอบครัวได้”

คุณตาของผมชอบใส่หมวก ชอบร้องเพลง ชอบฟังดนตรี ชอบอ่านหนังสือ ชอบดูรายการได้วาที่ในทีวี และรักครอบครัวมาก

คุณตาเป็นทาเคชิ คานะชิโร (Takeshi Kaneshiro) รุ่นเก่า (ทาเคชิ คานะชิโร เป็นดาราดังของไต้หวัน เป็นหนุ่มรูปหล่อลูกครึ่งจีนญี่ปุ่น) เป็นซูเปอร์แมนที่คอยดูแลครอบครัว คุณตาเป็นคนที่เก่งที่สุดในโลก

ขอให้คุณตามีความสุขในวันพ่อนะครับ

ลูกแม่ ลูกไม่ได้ชำระอก

ตอนแรกหมอบอกว่า “เขาอาจจะนั่งรถเข็นตลอดชีวิต”

เด็กคนหนึ่งคลอดก่อนกำหนดและคลอดยาก สมองควบคุม

การเคลื่อนไหวของขามีปัญหา เด็กที่จะเป็นอัมพาตได้ถือกำเนิดในโลก

จำได้ว่าตอนที่เขาเริ่มคลาน ฉันน้ำตาคลอ จำได้ว่าวันที่เขายืนได้ ฉันกอดลูกแล้วหัวเราะสลับกับร้องไห้ จำช่วงเวลาที่เขาก้าวขาป้อมๆออกไปเป็นก้าวแรก ฉันแหงนหน้าขึ้นตะโกนบอกจักรวาล “ขอบคุณ”

ต่อมาเขาเริ่มหัดวิ่ง หัดกระโดดและหัดก้าวไปตามเส้นทางชีวิตเรื่อยๆ

วันนี้เป็นวันสำคัญ หมီးลู่อัจฉริยะเป็นแล้ว

เมื่อก่อนคนใกล้ชิดมักจะบอกว่า “อะไรนะ โตปานนี้แล้วยังขี้จักรยานไม่เป็นรี เรียนประถมห้าละนะ ถ้าขี้ไม่เป็นถือว่าช้าเกินไปแล้ว”

ตั้งแต่วันนี้หลังจากหมီးลูพยายามจนขี้ได้สำเร็จ ฉันจึงตื่นเตนกว่าเขาเสียอีก ฉันกอดเขาแน่น **“ลูกแม่ ลูกไม่ได้ช้าหรอก ไม่ช้าเลยสักนิด ลูกทำลายสถิติที่โชคชะตากำหนดไว้”**

ความกตัญญู

ช่วงสองสามวันมานี้ฉันรู้สึกเหนื่อย หลังอาหารกลางวันฉันบอกลูกทั้งสองว่า “แม่ขอไปนอนก่อนนะ”

ลูกคนโตบอกว่า “หมီးหมီးสัมผัสเขี้ยวหวานหวานมาก ผมจะแกะให้กินนะ”

ฉันตอบว่า “อย่าเลย ขอบใจ”

ฉันนอนต่อ ข้างนอกไม่มีเสียงอะไรเลย เงียบผิดปกติ

ผ่านไปครู่หนึ่งเด็กน้อยทั้งสองก็เดินย่องเข้ามาในห้อง ยกจานใส่ส้มที่แกะเปลือกเอาเมล็ดออกเรียบร้อยแล้วเข้ามาที่เตียง เจ้าตัวเล็กเปิดปากฉัน ส่วนเจ้าตัวใหญ่หยิบส้มมาป้อน

ทั้งสองพูดขำหุ่นเบาๆ “หมีหมีหลับต่อนะ ไม่ต้องลืมนตาผมสองคนจะป้อนเอง นี่เป็นของหวานหลังอาหาร ผมรู้ว่าหมีหมีเหนื่อย ไม่ต้องขยับตัว”

จากนั้นสองพี่น้องก็ช่วยกันป้อนฉัน

ทำให้ฉันนึกถึงนิทานเรื่องกากตัณยู

ลูกกาไม่จำเป็นต้องพูดเรื่องความกตัญญู แม่การักลูก เมื่อลูกโตก็รู้จักรักแม่ ความกตัญญูไม่ใช่คุณธรรมสูงส่งและไม่ใช้คำสอนตายตัว **ความกตัญญูเป็นเรื่องง่าย ๆ “ลูกก็รักแม่”**

ทำให้เห็นเป็นตัวอย่างมีพลังที่สุด

ย่าของฉันเป็นคนกตัญญูมาก ตั้งแต่ฉันยังเด็กก็เห็นย่าดูแลทวดทั้งสอง ตั้งแต่เรื่องการกินอยู่จนถึงเรื่องอารมณ์ความรู้สึก ทำอย่างละเอียดลออ สมัยนั้นผู้หญิงไม่เคยได้รับการอบรมสั่งสอน อ่านหนังสือได้ไม่กี่ตัว แน่ใจได้เลยว่าย่าไม่เคยท่องจำเรื่องหน้าที่ของลูก

พ่อของฉันก็เป็นแบบอย่างของลูกกตัญญู พ่อดูแลปู่กับย่าและดูแลแม่มาตลอด ก่อนตายย่าเป็นอัลไซเมอร์เกือบสิบปี นอนไม่ได้สติอยู่บนเตียง กินอาหารเองไม่ได้ พ่อของฉันซึ่งก็คือคุณตาของหมีลูก็ไม่เคยจากบ้านไปไหนไกล ไม่ไปเที่ยว ไม่ไปต่างประเทศ ออกจากบ้านไม่เกินสองชั่วโมง แม่ของฉันเป็นคนทำอาหารให้ย่าแม่ทำอย่างพิถีพิถัน ให้พ่อเป็นคนป้อนยาที่ละคำๆ เมื่อพ่ออายุมาก

ขึ้นเรื่อยๆ เร็วแรงถดถอย จำเป็นต้องจ้างคนมาดูแลย่า แต่พ่อก็ยังเอาใจใส่ย่าเสมอ มักจะใช้เวลาอยู่กับย่าซึ่งไม่ได้สติ ฟังอะไรไม่ได้ยิน พ่อจะนวดให้ย่าพร้อมกับพูดคุยด้วยแม้ย่าไม่รับรู้

พ่อเป็นคนป้อนอาหารให้ย่า พ่อบอกว่า “ย่าไม่ชอบให้คนอื่นป้อน”

พ่อของฉันก็เช่นกัน ตลอดชีวิตไม่เคยอ่านเรื่องหน้าที่ของลูกไม่เคยได้ยินด้วยซ้ำ

กตัญญูเกิดจากการทำให้ดูเป็นตัวอย่าง ไม่ใช่พร่ำสอน ไม่ใช่ควบคุม ไม่ใช่อะไรที่ตายตัวสลับซับซ้อน แต่เป็นเรื่องเรียบง่ายธรรมดา

กตัญญูก็คือรัก

ในครอบครัวเราคนรุ่นหนึ่งดูแลคนอีกรุ่นหนึ่ง แล้วอย่างนี้จะมีใครแตกแถวล่ะ

การทุ่มเทให้กับสิ่งที่รัก เป็นความสุขอย่างแท้จริง

เด็กทั้งสองรู้จักดูแลสัตว์เลี้ยงในบ้าน รู้จักสังเกตว่าแมวชอบกินหญ้าอะไร แล้วหาหญ้านั้นมาปูลูก

โดยهامุมในห้องที่ไม่มีแดด ทุกเช้าหลังตื่นนอนงานแรกที่ทำไม่ใช่เปลี่ยนเสื้อผ้า แต่รดน้ำต้นไม้

จากนั้นก็รอเวลาที่จะตัดหญ้าสด ๆ ใส่ชามให้แมวกินทุกเย็น แล้วนั่งดูแมวกินด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

ทาสแมวกลายเป็นคนสวน

เมื่อวานตอนเย็นขณะพาแมวสามตัวไปเดินเล่น หมีลูบอกว่า
“หมีหมี ผมได้รู้อะไรอย่างหนึ่ง”

ฉันทาม “อะไรหรือลูก”

หมีลูบตอบ “การทุ่มเทให้สิ่งที่เรารัก มันดีจริงๆ”

ต่อมาหมีลูบยังพูดเสริม “ทุกครั้งที่มีคนบอกว่าแมวหมาบ้าน
เธอไม่ใช่พันธุ์แท้ ผมรู้สึกว่าคุณพูดใจจริง ๆ นึกถึงแต่เรื่องพันทาง
พันธุ์แท้ มองข้ามความสุขไป”

ฉันทหยุดเดิน ท่ามกลางผู้คนที่เดินขวักไขว่บนท้องถนน ฉันท
กอดลูกทั้งสองและแมวน้อยทั้งสามไว้แน่น ในความเงียบมีเสียง
ของเราสามแม่ลูกกับแมวมวมหกชีวิตกำลังถ่ายทอดความรักความ
เข้าใจให้กัน

วันนี้ลูกพูดถึงเรื่องสำคัญสองเรื่อง

เรื่องแรก **การได้ให้กับสิ่งที่เรารัก มันดีจริงๆ**

เรื่องที่สอง การเอามาตรฐานมาวัดคุณค่าจะทำให้พลาด
สิ่งดีๆ มากมาย โดยเฉพาะความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ลูก อย่านำ
มาตรฐานนี้มาบังตาเด็ดขาด

ความจริงแล้วความมั่งคั่งมั่งมีของเด็กปรากฏอยู่ข้างหน้า
ตลอดเวลา เพียงแต่เราจะมองเห็นหรือไม่เท่านั้น

อยู่ด้วยกันควรเข้าใจกัน

เมื่อเข้าพอดึนขึ้นมากก็เห็นหมีลู่ลงไปนอนที่พื้น ลำตัวกลมป้อมติดอยู่ที่ซอกกระหว่างเตียงกับตู้ พอลงไปถามว่าทำไมลงไปนอนที่นั่น เขาบอกว่าปกติแมวจะนอนที่ตู้หัวเตียง แต่วันนี้ทั้งสามตัวพากันไปนอนบนเตียง “ผมกลัวว่าเปียกเกินไป แมวนอนไม่สบาย ก็เลยปล่อยให้แมวนอนบนฟูก ผมนอนที่พื้นก็สบายดี”

ครอบครัวเราโดนแมวต่างดาวยึดครองเบ็ดเสร็จแล้ว...

โห ครอบครัวไหนมีเจ้าตัวขนฟูพวกนี้อยู่ด้วยจะรู้สึกดีจริง ๆ ชีวิตมีเพื่อนเพิ่มขึ้น และลูกที่เติบโตมาพร้อมกับเจ้าขนฟูจะกระตือรือร้น รู้สึกรัก รู้จักเอาใจใส่

ต่อไปพอโตขึ้น เมื่อพบอุปสรรคและแรงกดดันในชีวิต ภาพของเจ้าขนฟูจะช่วยปลอบโยนจิตวิญญาณ สิ่งที่มีบริสุทธิ์ที่สุดปลอดภัยที่สุด ไว้วางใจได้มากที่สุด น่ารักที่สุดก็คือเจ้าพวกนี้เองไม่ใช่หรือ

ในฐานะคนคนหนึ่ง คุณมีสิทธิ์ที่จะประเมินตัวเองสูงและมีสิทธิ์ที่จะมองข้ามสัตว์เลี้ยงอย่างไม่ไยดี ในยุคสมัยแห่งความหลากหลายเราเคารพความคิดที่แตกต่าง ในนี่ยังรวมถึงการเกลียดแวม แต่ในฐานะคนคนหนึ่งเราไม่ควรทำร้ายแวมของคนอื่น

แวมเหล่านี้้อาจจะเป็นลูกหรือเป็นน้องของใครบางคน เป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของใครบางคน คุณไม่รักแวมไม่เป็นไร แต่อย่าทำร้ายมันเลย

การรอคอยที่คุ้มค่า

รักแรกของหมีลูเป็นแวมสีส้มร่างอ้วนชื่อไดว์ผี เป็นสัตว์เลี้ยงน่ารักที่ทำให้หมีลูได้สัมผัสความรู้สึกของการเป็นเจ้าของแวมครั้งแรก

หมีลูอยากได้แวมที่เป็นของตัวเองจริงๆ สักตัว

เมื่อปีที่แล้วเราตระเวนหาแวมสีส้ม แต่ไม่พบตัวที่เหมาะสมบ่อยครั้งที่โทรไปสอบถามแล้วได้คำตอบว่ามีคนเอาไปแล้ว บางรายพอรู้ว่าบ้านเรามีหมาก็ปฏิเสธทันที และหลายครั้งที่ฉันกรอกข้อความยาวเหยียดขอรับเลี้ยง แต่ไม่ได้รับคำตอบ บางตัวก็อยู่ไกลเกินไปไม่สะดวกที่จะไปรับ ความฝันจึงไม่เป็นจริงสักที จากประสบการณ์การเลี้ยงแวมตั้งแต่เป่ากว่าที่เลี้ยงมาห้าปีจนถึงเพ็งผี เพ็งกาน ซึ่งเลี้ยงก่อนหน้านี้ไม่กี่เดือน ทำให้รู้ว่าการเลี้ยงแวมไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิด ต้องอาศัยความรู้ทั้งด้านภูมิอากาศ ภูมิประเทศ และจิตใจคนเรา แต่เราก็เข้าใจดี โชคความน่าเป็นสิ่งที่คู่ควรกับการรอคอย

ของขวัญที่ฟ้าประทาน

วาสนาเป็นเรื่องประหลาด วันหนึ่งลูกค้าของหมีนี่โทร.มาบอกว่า “ได้ข่าวว่าคุณกำลังตามหาแมวสีส้ม...” แล้วชวนฉันไปดูที่สถานที่ที่ก่อสร้าง ที่นั่นมีแมวสีส้มตัวใหญ่ต้องการคนรับเลี้ยง

เรื่องราวมีอยู่ว่าในวันคริสต์มาสเมื่อปีที่แล้ว มีแม่แมวตัวหนึ่งมาคลอเคลียที่สถานที่ก่อสร้าง ต่อมาแม่แมวก็กจากไป ทิ้งลูกแมวตัวน้อยลายต่างกันหกตัว คนงานก่อสร้างมีน้ำใจ ผลัดกันหาอาหารมาให้ลูกแมว ทำให้อยู่หลบแดดหลบฝนให้ พาไปฉีดวัคซีนป้องกันโรค และเอายามารักษาหมัดให้ หลังจากนั้นไม่นานลูกแมวห้าตัวก็เริ่มออกไปเร่ร่อน เหลือแต่แมวสีส้มตัวอ้วนยังอยู่ที่เดิม เวลานี้มันอายุได้แปดเดือน

เนื่องจากงานก่อสร้างใกล้จะเสร็จ คนงานเป็นห่วงว่าถ้าส่งมอบงานแล้วแมวจะถูกเจ้าของบ้านไล่ออกไป จึงเรียกฉันไปดูว่าจะรับเลี้ยงหรือเอาไปให้คนอื่นเลี้ยง

แมวสีส้มร่างอ้วนอายุแปดเดือนตัวนี้จึงเป็นของขวัญที่ฟ้าประทาน เรารับมันมาเป็นสมาชิกครอบครัวด้วยความยินดี

พอพากลับบ้านจึงรู้ว่ามันไม่แข็งแรง พาไปหาหมอจึงรู้ว่ามันมีปัญหาหลอดลมอุดตัน คงเป็นเพราะมันอยู่ในสถานที่ก่อสร้างซึ่งมีฝุ่นมากเป็นเวลานาน และเป็นเพราะก่อนหน้านี้มันเป็นหวัดเนื่องจากมีฝนตกต่อเนื่องมาระยะหนึ่ง มีน้ำมูกข้นสีเหลืองไหลตลอดเวลา จามไอบ่อยๆแล้วยังมีไข้ต่ำๆ หลังจากตรวจร่างกายไม่พบว่าแมวมีปัญหาอะไรมาก ไม่เป็นเอดส์ ไม่มีพยาธิ

เนื่องจากที่บ้านยังมีแมวเด็กอีกสองตัวคือเพ็งผึกกับเพ็งกาน หมอจึงแนะนำให้ระวังอย่าให้อยู่ด้วยกัน

จึงเป็นการทดสอบหมี่ลูกกับดีดีสองพี่น้อง เพราะในบ้านมีหมาตัวหนึ่งกับแมวสองตัวซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะดูแล เวลานี้มีแมว

ป่วยมาอยู่ด้วย แมวตัวนี้ไม่กินไม่ถ่าย ไม่ชอบกินยาและไม่เชื่อง ต้องพันผ้าอุปสรรคที่ยากขึ้น

การเลี้ยงสัตว์เปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้

หมีผู้ตั้งชื่อแมวสี่สัปดาห์นี้ว่าจี้ชื่อฟาง

ในการแยกจี้ชื่อฟาง เราต้องซื้อกรงแมวสามชั้นซึ่งประกอบยาก ต้องไปซื้อเครื่องมือพิเศษที่ร้านฮาร์ดแวร์ แต่หมีผู้ก็ประกอบสำเร็จ เด็กชายอายุ 11 ปีงานอยู่กับงานนี้สองชั่วโมงจนเหงื่อโชก

เพราะรักจึงใส่ใจใกล้ชิด

วันแรกจี้ชื่อฟางทำซามใส่ น้ำคิดว่า พอเด็กๆ เห็นกรงเปียกก็เอาหนังสือพิมพ์ใหม่มารองแทน และบอกให้ฉันไปหาซื้อซามแบบที่ไม่ลึบตันทีในคืนนั้น จึงแก้ปัญหาได้

ยังมีปัญหาอื่นตามมาอีกมาก คล้ายกับว่าจี้ชื่อฟางย้ายมาอยู่ที่ใหม่ จึงเครียด ไม่กินไม่ถ่ายสามวันติดต่อกัน เด็กๆ เอาเงินเก็บที่ประหยัดจากค่าขนมไปซื้ออาหารกระป๋องและขนมแมว หลอกล่อให้จี้ชื่อฟางกินอาหาร เพราะเห็นว่ามันป่วย ถ้าไม่กินไม่นานก็น่าเป็นห่วง

จากนั้นเด็กทั้งสองก็อุ้มจี้ชื่อฟางมาวางบนตักแล้วนวดท้องน้ยอกระตุ้นให้มันฉี่ และยังหยอดตาล้างหูแปรงขนที่ไม่เคยแปรงมาตลอดชีวิต

เรื่องยากที่สุดก็คือการป้อนยา ยากกว่าภารกิจของอูลตราแมน

เสียอีก

จี๋ซื่อฟางไม่กินยา หมี่ลูพูดกับมันว่า “ถ้าไม่อยากกินยาก็อย่าป่วยสิ”

ฮาฮาฮา ดีมาก เป็นคำพูดที่น่าประทับใจ พี่น้องคู่นี้ก็ไม่ยอมกินยาตั้งแต่เล็กและแม่ก็มักจะพูดอย่างนี้ ในที่สุดหมี่ลูกับตีตี้ก็เข้าใจความคิดของแม่แล้ว

ปรากฏว่าใช้มือป้อนยาไม่ได้แมวจะกัดมือ ใช้เครื่องมือป้อนยาก็ไม่ได้ เครื่องมือนี้ใช้ยาก ถ้าไม่เคยใช้มาก่อน ใช้ไม่ได้กับแมวที่ไม่คุ้นกับคนแบบนี้ พอป้อนก็คายออกมา เอายาปนในอาหารก็ไม่ได้ เพราะจี๋ซื่อฟางไม่กินอาหารเลย สุดท้ายจึงคิดวิธีหนึ่ง คือเอายาปนในหมูสับแล้วเอาไปถูที่ปากกับจมูก เนื่องจากแมวรักสะอาด พอมีอะไรมาติดที่ปากกับจมูกมันก็จะเอาลิ้นเลีย เราจึงแก้ปัญหาได้ ฝ่าด่านสำเร็จ และปรบมือให้กับความพยายามของตัวเอง

ช่วงนั้นสองพี่น้องจะยกมานั่งมาตั้งที่หน้ากรงแมว นั่งจ้องมัน แล้วรายงานข่าวดีว่า

“หมี่หมี่ จี๋ซื่อฟางกินน้ำแล้ว”

“หมี่หมี่ จี๋ซื่อฟางกินอาหารแล้ว”

“หมี่หมี่ จี๋ซื่อฟางฉี่แล้วอึแล้ว”

“หมี่หมี่ จี๋ซื่อฟางเล่นลูกบอลแล้ว”

กลางดึกเด็กทั้งสองยังลุกจากเตียงวิ่งไปที่หน้ากรงแมวเพื่อดูอาการของจี๋ซื่อฟาง

เพื่อป้องกันเพิงกานกับเพิงผีไม่ให้ติดโรค หลังจากดูแลจี๋ซื่อฟางแล้ว ทั้งสองต้องสระผมอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าและเอาแอลกอฮอล์ทำความสะอาดมือกับของใช้อย่างแปร่ง ตะกร้าที่ใช้กับจี๋ซื่อฟาง... เรื่องนี้แม่ไม่ต้องบอก ความรักทำให้เด็กทั้งสองกลายเป็นคนละเอียดอ่อน

รู้จักรักและเอาใจใส่จากการเล่น

พอมีชี้อพ่างมาอยู่ด้วย เด็กก็ไม่ได้ออกไปเล่นนอกบ้าน
ฉันถามลูกว่าเสียดยาใหม่ ลูกตอบว่า “ถ้าผมออกไปเล่น
ข้างนอก หมีหมีก็จะดูแลชี้อพ่างแทน แต่ผมกับน้องรักชี้อพ่าง
อยากเห็นมันอาการดีขึ้น”

น่าประทับใจจริงๆ

ออกไปเล่นนอกบ้านก็สนุก แต่การอยู่บ้านดูแลแมวป่วย
น่าสนใจกว่า สำหรับเด็กทั้งสองแล้วนี่ไม่ใช่การเล่น แต่เป็นการ
เรียนรู้ความรัก การเอาใจใส่ เป็นการสังเกต ใส่ใจ ดูว่าแมวต้องการ
อะไรแล้วหาทางแก้ปัญหาให้แมว กล้าทดลอง ทำอย่างละเอียด
รอบคอบ หาข้อสรุปที่ดีที่สุดจากการทดลองครั้งแล้วครั้งเล่า
นอกจากนี้การทดลองยังทำให้เด็กทั้งสองเห็นคุณค่าของเงิน

เกี่ยวกับความรับผิดชอบและการเอาใจใส่คนอื่น ฉันรู้สึก
ว่าพูดอย่างไรก็ไม่ได้ผล แต่พอมีสัตว์เลี้ยง ความรัก การชักนำ
การไว้ใจเด็ก จะทำให้เด็กหาวิธีที่คาดไม่ถึง

ครอบครัวเราเลี้ยงหมาหนึ่งตัวกับแมวสามตัว โดยเด็ก
รับผิดชอบเป็นหลัก เป็นการเรียนรู้ที่ดีที่สุดในชีวิต และเป็นบทเรียน
ชีวิตที่ไม่มีโรงเรียนและหลักสูตรใดสอนได้ เป็นบทเรียนที่จะซึมซาบ
เข้าไปในจิตใจและนำไปใช้ได้ตลอดชีวิต

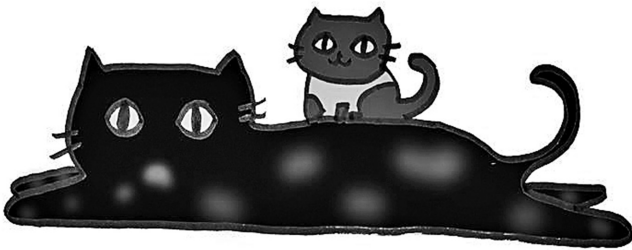

ความรักไม่มีการแบ่งแยก

ความรักไม่มีการแบ่งแยกพันธุ์ สีลัน วรรณะ
รักสิ่งที่เหมือนตัวเอง รักสิ่งที่ต่างจากตัวเอง
หากพูดว่ารัก ย่อมไม่แสดงออกมาเป็นความเกลียด
ละการแบ่งแยกพันธุ์ ละการตีตราคน ต่างกันจะเป็นไรไป
ความรักไม่มีการแบ่งแยก เป็นเรื่องที่เราเรียนรู้จากแมว

หมีขี้เกียจไม่ใส่ใจว่าสิ่งของหมีขี้เกียจเป็นอะไรต่างถิ่น ไม่ใส่ใจเรื่องสีสัน
ไม่ใส่ใจเรื่องพันธุ์ ไม่ใส่ใจความแตกต่าง
แต่หมีขี้เกียจตัดสินใจว่าจะรักสิ่งของหมีขี้เกียจ
แม้สิ่งของหมีขี้เกียจไม่เหมือนตนเอง เพราะรักก็คือรัก รักไม่มีการแบ่งแยก
ถ้าแบ่งแยกแสดงว่าหัวใจไม่มีความรัก

หมีจู้

ความรักและความรับผิดชอบมีคุณค่ามาก

เมื่อคืนมีรอยเท้าเล็ก ๆ เลอะอีกก้าวออกมาจากประตูห้องยาย
ยายร้องลั่น “ตายแล้ว นี่อีใคร ใครเป็นตัวการเหื่อ เหม็น
จะตายอยู่แล้ว”
ดีที่รีบเข้าไปแสดงตัวรับผิดชอบทันที “ผมเองครับ”
นี่แหละคือความรัก ความรักและความรับผิดชอบมีคุณค่า
มากจริงๆ

การจากเป็นหน้าที่ที่จักรวาลมอบให้เด็ก

เด็กอยู่ในท้องแม่เก้าเดือน มดลูกเป็นเหมือนยาน รับนักท่องเที่ยว
จากจักรวาลมายังจุดหมายใหม่
การคลอดเป็นการเลือกครั้งแรกของเด็กที่จะเดินทางไปจาก
แม่

ทันทีที่พ้นจากมดลูกเด็กก็เดินทางแล้ว

หลังจากเด็กเดินทางมาถึงโลก เขาใช้เวลาแม่อุ้มไม่นานนัก
ตั้งนั้นเมื่อปู่ย่าตายายเตือนว่า “อย่าอุ้มเด็กบ่อยเกินไป อุ้มมากแล้ว
จะเลี้ยงยาก อุ้มมากจะร้องไห้เก่ง...” อย่างนี้แล้วคนเป็นแม่ควรรู้ว่า
เวลาที่จะได้อุ้มลูกอย่างใกล้ชิดมีไม่มาก พออายุแปดเดือนลูก
ก็จะเริ่มคลานและผละออกห่าง

ช่วงเวลานี้เป็นการเริ่มต้นสำรวจโลก และเป็นการจากไป

ครั้งที่สอง

หลังจากนั้นเด็กจะเริ่มยืน เริ่มเดิน ขอบเขตการเคลื่อนไหวกว้างขึ้น เด็กเริ่มต้องการผจญภัย ย่างก้าวที่เดินเตาะแตะความจริงเป็นการทำงาน เป็นการฝึกเดินให้มั่นคงในอนาคต

ต่อมาการจะอุ้มไว้ในอกก็ลดลง เด็กอยากเดินไกลไปเรื่อยๆ เวลาที่หันหลังให้พ่อแม่มากขึ้นเรื่อยๆ

นี่เป็นการจากไปครั้งที่สาม

ต่อมาเมื่อเด็กหัดวิ่ง ผู้ใหญ่ก็ได้แต่ไล่ตามพร้อมกับตะโกน “ระวังหน่อยลูก” เด็กยิ่งออกห่างจากพ่อแม่แม้ว่าจะห่างทางกาย แต่ก็เป็นการเริ่มต้นของการจากไป

และนี่ก็คือการจากไปครั้งที่สี่

สืบทอดคำสอนของพ่อแม่ถ่ายทอดความรักออกไป

จากนั้นเด็กจึงเข้าสู่วัยรุ่น เริ่มค้นหาตัวเอง

ฉันเป็นใคร

อะไรคือฉัน

ฉันเป็นอย่างไร

ฉันมีความสามารถแค่ไหน

ฉันจะก้าวไปทางใด

จะแต่งตัวอย่างไรจึงจะเป็นแบบตัวเอง

จะวางตัวอย่างไรเพื่อแสดงความเป็นตัวเอง

ช่วงเวลานี้เด็กจะสังสมความเป็นตัวเองด้านต่างๆ เพื่อนำมาประกอบเป็นตัวเอง เพื่อแยกตัวเองออกจากตัวเองเดิมที่พ่อแม่ใช้เวลาสร้างเป็นสิบปี เด็กจึงเริ่มต่อต้านอำนาจของพ่อแม่ที่ควบคุมอยู่

พ่อแม่มักจะเจ็บปวดและร้อนใจ “ตายแล้ว ลูกเป็นอะไรไป

ทำไมไม่เชื่อฟังเหมือนเมื่อก่อน” จากนั้นความสัมพันธ์ระหว่าง พ่อแม่กับลูกก็กลายเป็นสนามประลองกำลังที่ไม่เคยสงบ ขณะที่ พ่อแม่ต่อว่าลูก “ไม่เชื่อฟัง” ลูกก็ต่อว่าพ่อแม่ที่สร้างช่องว่างขึ้น ความจริงแล้วคำว่าช่องว่างนี้มีความหมายเชิงดูหมิ่นความแตกต่าง ระหว่างวัย และที่ลึกกว่านั้นคือพ่อแม่สูญเสียอำนาจการนำ และ เกิดความกลัวจึงยิ่งวางอำนาจต้องการควบคุมทั้งร่างกายและจิตใจ ของลูก เป็นการผลักลูกให้ห่างออกไปอีก

ฝ่ายพ่อแม่เมื่อเผชิญหน้ากับลูกในวัยรุ่นก็ได้แต่ควบคุม ทำอะไรไม่ถูก ยังไม่ทันบอกกล่าววัยเด็กของลูก วัยเด็กก็จากไป ไม่หวนกลับ จากไปอย่างเร่งรีบ จนพ่อแม่ไม่ได้เรียนรู้วิธีรับมือ ที่นอกเหนือจากการควบคุม

ฝ่ายลูกได้แต่ต่อต้าน ก่อนที่จะเข้าสู่สนามประลองกำลัง พ่อแม่ก็เป็นฝ่ายตรงกันข้ามกับลูกอยู่แล้ว ลูกเป็นฝ่ายทำลาย ตลอดเวลาเพื่อปกป้องความเป็นตัวเอง

ความจริงแล้วนับตั้งแต่ออกจากท้อง ลูกก็ก้าวจากไปไม่เคย หยุด เริ่มต้นเป็นการจากทางร่างกาย พอถึงวัยรุ่น หัวใจของลูก ก็ค่อยๆ ห่างออกไป

นี่เป็นการจากไปครั้งที่ห้า

แต่การจากครั้งนี้เป็นเรื่องจริงจัง

วัยรุ่นเป็นช่วงเวลาที่สวรรค์จัดสรรไว้แล้ว เป็นช่วงเวลาที่ จักรวาลมอบให้มนุษย์เพื่อสั่งสมยุทธวิธีการต่อสู้เพื่อเอาตัวรอด วัยนี้เด็กจะต่อต้านเป็นพิเศษ อยากรเป็นอิสระ มักจะฉุนเฉียวง่าย ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการเอาตัวรอดในวันข้างหน้า คนเราต้องเติบโต เด็กต้องเข้าสู่สังคมการทำงาน ต้องแต่งงานหรือเป็นพ่อแม่คน ต้อง เตรียมตัวเองให้มีความสามารถในการใช้ชีวิตในรูปแบบใหม่ ส่วนเรื่อง ที่ขัดหูขัดตาพ่อแม่ถือວ່ว่าเป็นการฝึกก่อนเข้าสู่โลกของผู้ใหญ่

วัยรุ่นจึงเป็นขั้นตอนที่น่าพิศวงที่สุดในชีวิต ทำให้คนสามารถบอกเล่าความไร้เดียงสาต่างๆ ที่ยังไร้เดียงสา รอคอยเติบโตเป็นผู้ใหญ่ ด้วยร่างกายที่เริ่มเติบโต

นี่เป็นความปรารถนาดีของสวรรค์ ถ้าคนเราเปลี่ยนจากเด็กเป็นผู้ใหญ่ทันทีคงเป็นเรื่องโหดร้ายและเป็นไปไม่ได้

ตลอดชีวิตวัยเด็กเป็นการดิ้นรนเพื่อออกไปจากพ่อแม่ นี่เป็นความตั้งใจของสวรรค์ เป็นกฎของจักรวาล เมื่อเป็นอย่างนี้ก็ขอให้เราเรียนรู้ที่จะเป็นคนเล่นร่าเริงที่ดี

การมีไม่เท่ากับครอบครอง การปล่อยไม่เท่ากับละทิ้ง สายใยเล็กๆ ที่เหมือนเงากลางอากาศจะเป็นความผูกพัน ไม่ใช่ผูกติด แต่อยู่เคียงข้างกันตลอดไป

ไม่ว่าลูกจะออกไปจากพ่อแม่ครั้งแล้วครั้งเล่า แต่สักวันหนึ่งเราก็จะเป็นฝ่ายจากเด็กไป พอถึงวันนั้นเด็กจะเป็นตัวเองอย่างแท้จริง มีความเป็นอิสระ มีความมั่นใจในตัวเอง สืบทอดคำสอนของพ่อแม่ ถ้ายทอดความรักออกไปเรื่อยๆ

คลื่นแทรกระหว่างวัยเด็กกับวัยรุ่น

ช่วงเรียนประถมหกเด็กมีปัญหาอะไรบ้าง ดูจากหนังสือบนหัวเตียงของหมีลู่อันจะรู้

หนังสือเหล่านี้หมีลู่อ่านรู้เรื่อง แต่ไม่ได้หลงใหลเหมือนเมื่อก่อน บางเล่มเขาอ่านด้วยความรู้สึกเหมือนดูดอกไม้ท่ามกลางสายหมอก แต่ก็ยังพยายามหนีบจากตู้หนังสือของแม่มาอ่านด้วยความภูมิใจ

ครูหนึ่งก็ทำท่าเหมือนนักวิชาการอธิบายเรื่องควอนตัมกับ
รูนอน ต่อมาก็หลบไปเล่นเกมโยโควอทซ์ ในจิตวิญญาณมีสอง
ระบบปกครองอยู่ ระบบหนึ่งคือระดับอนุบาลที่ไม่มีประกาศนียบัตร
รับรอง อีกระบบหนึ่งคือสถาบันวิจัยที่ไม่ประกาศผลสอบเข้า

การเติบโตไปกับเด็กเป็นเรื่องสนุก แม้ว่าเด็กจะน่ารักทุกวัย
แต่ช่วงที่อยู่ระหว่างวัยเด็กกับวัยรุ่นมีความน่ารัก ความซัดเซิน และ
ความน่าพิศวง ในสภาพที่อยากเป็นผู้ใหญ่ แต่พอแผลงๆก็กลายเป็น
เด็ก

นักปรัชญา VS เด็กน้อย

เมื่อคืนก่อนนอนฉันคุยกับลูกๆว่า “ทำไมหมาแมวทำให้คนเรามีความสุข”

ตอนแรกฉันคิดว่าคงได้คำตอบ “เพราะมันน่ารัก” อะไรทำนองนี้ แต่ลูกกลับตอบว่า

“เพราะได้เห็นอะไรบางอย่างที่สัตว์มีแต่คนเราไม่มี”

ฉันถามว่า “อะไรหรือ”

หมีลูตอบ “สัตว์ไม่จำเหตุการณ์เมื่อวาน และไม่ใส่ใจว่าวันนี้จะเป็นยังไง ไม่ต้องนึกถึงว่าพรุ่งนี้จะเป็นยังไง แต่คนเรายุ่งยากกว่า มีเมื่อวาน วันนี้ พรุ่งนี้ มีหน้าที่ที่ต้องทำทุกวัน คนเราจึงอิจฉาสัตว์”

ฉันบอกว่ “ลูกพูดเหมือนนักปรัชญา”

ดีที่ว่า “ผมขอพูดบ้าง อีกอย่างหนึ่งสัตว์ไม่ต้องไปเรียนหนังสือ ไม่ต้องทำการบ้าน ไม่ต้องสอบ จะถ่ายบนพื้นก็ได้ อาบน้ำอาทิത്യละครึ่งก็ได้”

“อ้อ ลูกพูดเหมือนเด็กน้อย” ฉันบอก

ฉันเห็นตัวเองในตาของเธอ

วันนี้พอเลิกเรียนกลับถึงบ้านดีดีก็ขอให้ฉันกอด เขามองตาฉัน พอเขาเห็นตาฉันมีภาพสะท้อนของเขา จึงพูดออกมาว่า

“ผมเห็นตัวเองในตาของแม่

“ถึงจะเป็นผมในตาของแม่

“แต่ผมในนั้นก็ยังเป็นผม”

ฉันบอกว่า “ดีดีรีบจดคำนี้ไว้ นี่เป็นบทกวี”

ดีดีบอกว่า “บทกวีหรือ เป็นแค่คำพูดของผม”

ใช่ คำพูดของเด็กทุกคนเป็นบทกวี เป็นจิตวิญญาณญาณบริสุทธิ์ เป็นสังขารธรรม **ไม่ว่าคนอื่นจะมองเธออย่างไร เธอก็ยังเป็นเธอเสมอ**

หมีหมีก็ได้แรงบันดาลใจ

ตัวเป็นเด็ก ใจเป็นผู้รอบรู้

ทุกวันลูกจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในโรงเรียนให้ฉันฟัง ฉันเองก็เล่าเหตุการณ์ในชีวิตประจำวันและที่ทำงานให้ลูกฟัง ช่วงนี้ฉันมีเรื่องไม่สบายใจนัก รู้สึกหงุดหงิด

ดีดีถาม “หมีหมีรักเขามากใช่ไหม”

ฉันตอบ “หิ ทำไมแม่ต้องรักเขาด้วย”

ดีดีว่า “อ้าว ถ้าเขาไม่ใช่คนที่หมีหมีรัก ทำไมยอมเสียเวลานั่งถึงเขาล่ะ”

หัวใจของเด็กบริสุทธิ์จริงๆ คำพูดจึงเปิดเผย ฉันโชคดีที่มีหมีลู กับดีดีเป็นผู้นำทางชีวิตที่เก่ง บางครั้งผู้ใหญ่ก็เป็นเหมือนแกะ หลงทาง เด็กเป็นคนเลี้ยงแกะ คอยชี้ทางที่ถูกต้องให้ พาผู้ใหญ่ไปหา ฟุ้งหญาเชี่ยวชาญจี มีน้ำฟูใสสะอาด มีแสงแดดเจิดจ้า

เด็กมักจะใกล้ชิดกับสังขารมากกว่าเรา ตัวเป็นเด็ก ใจเป็น ผู้รอบรู้

ประตูลูกดินแดนในฝัน

เมื่อคืนก่อนนอนเด็กทั้งสองพูดถึงเรื่องแม่ของเพื่อนซึ่งเข้มงวดมาก
แม่คนนี้มีวิธีสอนลูกในแบบที่คาดไม่ถึง

หมีลู่คิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วออกความเห็นว่

“ในใจของแม่ทุกคนมีดินแดนในฝัน แต่แม่ของเพื่อนคนนี้มี
มีประตูลูกดินแดนในฝันแคบเกินไป เด็กเข้าไม่ได้”

ทำไมนกจึงบินตลอดเวลา

ดีดีก็มีหัวใจของกวีนะ นี่เป็นบทกวีใหม่ล่าสุดของดีดี

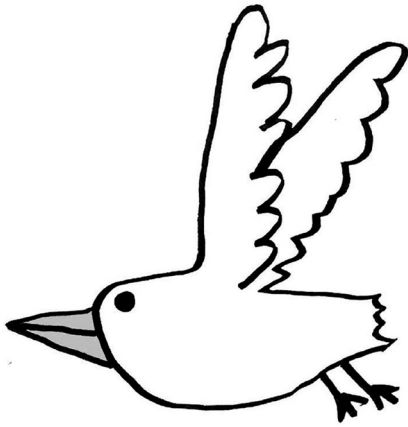
‘โยนกจึงบินไปเรื่อย ๆ

พักคลายเหนื่อยแล้วบินต่อ

เพราะเป็นนกจึงไม่ท้อ

หากหยุดรอยิ่งเหงาใจ

โยนกจึงบินไปเรื่อย ๆ
พักกลางหน่อขี้สับดินต่อ
เพราะเป็นนกจึงไม่ท้อ
หากหยุดรอซึ่งเหงาใจ

หมียังรู้สึกว่าการนี้ไม่ได้บรรยายถึงนกเท่านั้น แต่ยังเหมาะที่จะเอามาบรรยายถึงคน

เหมือนคนบ้างาน คนเล่นมือถือ คนที่อยู่ไม่นิ่ง...

คนที่ใช้วิธีการต่าง ๆ นานามาเติมเต็มความว่างเปล่าในชีวิต บางทีอาจจะเป็นเพราะว่าถ้าหยุดเมื่อไรก็จะรู้สึกเหงา

ความจนเป็นความสามารถพิเศษของเด็ก

ระหว่างทางกลับจากโรงเรียน ดีดีพบไปไม้ที่ตกลงบนพื้นซีเมนต์ ประกอบกันเป็นรูปหน้าตาบูดบึ้ง

ดีดีชี้ไปที่พื้นแล้วบอกว่า “ดูสิ พื้นนี่เป็นผู้ใหญ่”

หมียูถาม “ทำไมถึงคิดว่าเป็นผู้ใหญ่ล่ะ”

ดีดีตอบ “เพราะผู้ใหญ่มักจะหน้าตาบูดบึ้ง”

แล้วดีดีก็พูดเสริม “สักวันหนึ่งผมก็จะเป็นผู้ใหญ่ พอถึงตอนนั้นผมอาจจะลืมวิธียิ้ม โชคดีที่ตอนนี้ผมยังเด็กจึงยิ้มได้ทุกวัน จนได้ทุกวัน มีความสุขถึงจน ความจนเป็นความสามารถพิเศษของเด็ก ผู้ใหญ่ลืมไปแล้วว่าจะมีความสุขได้อย่างไร จึงไม่มีความสามารถพิเศษนี้”

พอหมีหมีได้ยินอย่างนี้ก็กอดดีดีไว้แน่น

ดีดีหันมามองหมีหมี “หมีหมีเป็นผู้ใหญ่ที่ยังมีความสามารถพิเศษนี้ เพราะหมีหมีไม่ค่อยจะเหมือนผู้ใหญ่ หมีหมีไร้เดียงสาเกินไป” (นี่เป็นคำชมใช่ไหม...)

เด็กเป็นครูของเรา หากเราตั้งใจฟังคำที่เขาพูด ให้คำนี้เข้าไปถึงหัวใจ

การได้อยู่กับเด็กเป็นช่วงเวลาทรงงามและเรียบง่าย

เด็กผู้ชายต้องไม่ร้องไห้จริงหรือ

วันนี้ดีดีไปฉีดวัคซีน

ดีดีบอกว่า “ใครๆ ก็บอกว่าเวลาฉีดยาผู้ชายต้องไม่ร้องไห้”

ฉันบอกว่า “ไม่จริงหรอก จักรวาลมอบน้ำตาให้คนทั้งผู้หญิงผู้ชาย ถ้าผู้หญิงได้รับอนุญาตให้ร้องไห้ ทำไมผู้ชายจะร้องไห้ไม่ได้เดี่ยวถ้าดีดีรู้สึกกลัว รู้สึกเจ็บ อยากร้องไห้ก็ร้องออกมาได้เลยไม่ต้องฝืนไม่ต้องทนนะจ๊ะ”

ดีดีว่า “แต่ถ้าผมร้องไห้ คนข้างๆ ก็จะหัวเราะว่าผมไม่ใช่ผู้ชายกล้าหาญ ทำไงดี”

“ใครบอกว่าผู้ชายร้องไห้ไม่ได้ ลูกไม่ต้องสนใจคำพูดของคนอื่น **คนร้องไห้ไม่ใช่เพราะอ่อนแอ คนที่ไม่ร้องไห้ก็ไม่แน่ว่าจะเข้มแข็ง คนเราพอร้องไห้ออกมาแล้วจึงจะมีความกล้าที่จะเผชิญหน้ากับอุปสรรค**” ฉันบอก

ปรากฏว่าพอถึงเวลาฉีดวัคซีน ดีดีทั้งร้องไห้และหัวเราะ ร้องบอกว่า “เจ็บ” และยังบอกว่า “สบายๆ”

เขาบอกว่า “ไม่เจ็บอย่างที่คิด แต่เป็นเพราะผมกลัวเกินไป
คราวหน้ารู้แล้วว่าไม่ต้องกลัวไปก่อน”

(ความจริงคนที่สบายใจที่สุดคือคนเป็นแม่ที่ยืนอยู่ข้างๆ ด้วย
ความรู้อีกโล่งอก)

ของเล่นเด็กชาย แง่คิดจากตุ๊กตาล้มลุก

ของเล่นที่หมีลู่อะสมไม่ใช่ตุ๊กตาพลาสติกเหมือนของเด็กทั่วไป
แต่เป็นตุ๊กตาขนาดเล็กเรียบสัณ ทำจากไม้ ดินเผา หรือกระดาษ
เป็นของที่ระลึกที่ได้จากการเดินทางท่องเที่ยว เขาชอบซุกซุ่มไม่เป็น
พิเศษ

ฉันถามว่า “ทำไมถึงชอบซุกซุ่ม”

เขาตอบว่า “ซุกซุ่มตัวกลมเหมือนผม”

ฉันหัวเราะ “แค่นี้เองหรือ มีเหตุผลอะไรอีกไหม”

หมีลู่ออก “ซุกซุ่มตัวกลมๆ ทำทางที่มึนๆ ไม่ทันสมัย รูปร่าง
ก็ไม่เจ๋ง ไม่ดูร้าย แต่รู้ไหม ความจริงเขาร้ายกาจมาก”

“อ้อ งั้นหรือ”

“ซุกซุ่มนี่เป็นตุ๊กตาล้มลุก ผลักหน้าหลังซ้ายขวายังไงก็ไม่ล้ม
ทำท่าเหมือนจะล้มแต่ไม่ล้ม ตอนแรกจะเหมือนยอมจำนนต่อแรง
กดภายนอก แต่ความจริงได้รับพลังงานจากแรงกด แล้วปล่อย
พลังงานออกมา เป็นการตอบโต้อย่างนุ่มนวล จนในที่สุดก็ยืนอยู่
ได้อย่างมั่นคงเสมอ

“ซุกซุ่มง่าย ๆ มักจะร้ายกาจที่สุด ไม่มีอาวุธอะไรในมือ และ
ไม่จำเป็นต้องใช้อาวุธ แต่ก็ไม่มีใครเอาชนะมันได้ ซุกซุ่มที่หลับตาอยู่

ยิ่งร้ายกาจที่สุด “ไม่ต้องใช้ตามอง แต่ใช้ใจสัมผัสก็รักซาสมดุลได้”

“หมีหมีอยากแนะนำให้คุณรู้จักคนคนหนึ่งชื่อเล่าจื้อ เล่าจื้อเขียนหนังสือได้ยอดเยี่ยมมาก แม้ว่าถ้าลูกเห็นเขาคงอยากเป็นเพื่อนกับเขาแน่” ฉันทบอก

หมีลู่่ว่า “ผมรู้จัก ผมเห็นเขาในหนังสือ เป็นคุณตานั่งบนหลังควาย”

ฉันทบอกว่า “ถึงลูกจะทำอะไรเหมือนเด็กห้าขวบ ถอดถุงเท้า และกางเกงรื้อยราด นั่งรถเมล์เลย์ป้าย ลืมโน่นลืมนี่ ทะเลาะกับน้องประจำ แต่สมองของลูกก็ยังมีมุมหนึ่งที่มีลิ้นชักเร้นลับ ในนั้นมีวิญญาณชราแบบเดียวกับคุณตาคนนี้”

คาถานอนหลับ

คืนหนึ่งสองพี่น้องคุยกันเพราะอยากทดลองไม่นอนทั้งคืน

เด็ก “หมีหมี เราสองคนอยากทดลองว่าถ้าไม่นอนทั้งคืน จะรู้สึกยังไง”

แม่ “ถ้าไม่นอนทั้งคืนจะไม่สูง สุขภาพไม่ดี”

เด็ก “ขอลองสักครั้งนะหมีหมี”

แม่ “ก็ได้ งั้นเรามาเล่นกันทั้งคืนดีไหม”

เด็ก “ดี เล่นอะไรดี” (ตื่นเต้น)

แม่ “เราใช้เวลาคืนนี้คิดเกมที่จะเล่นดีไหม แม่เป็นคนคิดก่อนนะ เอางี้ไหม แม่จะจับเวลานะ เรามาท่องสูตรคูณแข่งกัน ใครท่องเร็วที่สุดชนะ ดีไหม”

เด็ก “ดี ง่ายนิดเดียว เริ่มได้เลย”

ดีดี “212 224 236 248... 313 326 339... ZZZ...”

หมีลู “อ้าว ดีดีหลับไปแล้ว แย่จัง ไหนตกลงกันแล้วไงว่าจะไม่นอนทั้งคืน”

แม่ “ช่างเขาเถอะ อย่าใส่ใจเลย ถึงคราวลูกแล้ว”

หมีลู “212 224 236... 414 428 43... ZZZ...”

เด็กบ๊องเฮ้ย ริจะมาต่อกรกับมือเก่า อ่อนหัดจริงๆ

ชีวิตและความตาย ปรัชญาเรื่องของหมิลู

เด็กๆ พูดว่า “พวกเรารักแม่วที่เลี้ยงไว้ สักวันหนึ่งถ้ามันตายไป ผมคงเสียใจจนทำอะไรไม่ถูก ‘ไม่อยากจะให้มีวันนั้นเลย’”

ฉันว่า “เจ้าเด็กโง่ สิ่งมีชีวิตทุกชนิดมีเกิดมีตายทั้งนั้น เราคงเสียใจมาก เสียใจจริงๆ แต่ก็ต้องยอมรับว่าชีวิตเป็นวัฏจักร”

หมิลูว่า “ผมรู้ ‘ไม่ว่าคนหรือสัตว์ พอตายไปแล้วส่วนหนึ่ง ก็กลายเป็นฝุ่น กลายเป็นโคลน จากนั้นก็กลายเป็นปุ๋ย ทำให้ต้นไม้มีดอกมีผล อีกส่วนหนึ่งกลายเป็นอากาศ ‘ไม่ว่าจะเป็นอะไร ก็จะมีวนเวียนเป็นวัฏจักร’”

ดีที่ว่า “จากนั้นทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกก็จะกลายเป็นอะไรที่เล็กๆ เหมือนที่หนังสือบอกว่าเป็นโมเลกุล อะตอม อนุภาค... อะไรทำนองนี้ ‘ไม่แน่นะ ดินที่เราเอามาทำบ้านดินอาจจะจะมีซากไดโนเสาร์อยู่ด้วย’”

ฉันว่า “เก่งมากลูก ถ้าศึกษาวิทยาศาสตร์ธรรมชาติก็จะรู้ว่านี่เป็นกฎของจักรวาล”

ดีที่ว่า “ถึงจะรู้แต่ก็ไม่อยากให้เป็นอย่างนั้น ไม่อยากเลย”

ฉันว่า “ท่ามกลางสัตว์ต่างๆ มากมาย เราได้เจอเป่ากวาง เฟิงผี เฟิงกาน และฉีช้อฟ่างท่ามกลางผู้คนมากมาย จักรวาลได้นำพามันมาอยู่กับเรา นี่คือของขวัญ เป็นวาสนาที่ทำให้ได้พบกัน

“เราชอบของขวัญนี้และดูแลอย่างนี้ ‘ไม่ว่าจะอยู่ด้วยกันนานหรือไม่ แต่ถ้าได้อยู่ออย่างมีความสุขก็นับว่าพอใจแล้ว สักวันหนึ่งเมื่อจักรวาลเอาสัตว์ที่เรารักที่สุดไป มันเองก็ได้ทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเต็มที่แล้ว ทำให้ลูกได้เรียนรู้ว่าจะรักอย่างไร จะดูแลเอาใจใส่อย่างไร และจะรับผิดชอบอย่างไร

“แม้ลักษณะจะเปลี่ยนไป ไม่เป็นหมาหรือแมวแล้ว แต่มันก็ยังคงอยู่ในรูปแบบอื่นในจักรวาล ไม่แน่ว่าพอถึงตอนนั้น ความรักอาจจะทำให้ลูกดีขึ้น เพราะอย่างนี้เราควรจะช่วยพรให้มันเดินทางไปสู่สถานที่ที่ดีกว่า”

ดีดีว่า “สถานที่ที่มันจะไปข้างหน้าคือที่ไหน”

หมีลู “ผมว่าคงเป็นเหมือนรัง ถ้าเห็นก็นับว่าโชคดี แต่รังต้องเลื่อนหายไป ต่อไปจะปรากฏที่ไหนไม่มีใครรู้ เราไม่ต้องเดาหรือกเวลาเห็นรังเราจึงต้องดูให้ดี ดูให้ซาบซึ้งเข้าไปในใจ แล้วทำให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของเรา”

รูปร่างของวิญญาณ

เราสามคนแม่ลูกคุยกันถึงเรื่องรูปร่างของวิญญาณตามจินตนาการ
หมีลูว่า “วิญญาณของดีดีมีสิงเล่นลูกแก้วที่ชนมาก วิญญาณของหมีหมีมีผู้ชายเคราดก”

ฉันว่า “ฉันวิญญาณของหมีลูคงจะมีวิญญาณของแมวน้ำอ้วนตุ้ตะ ลำตัวนุ่มนิ่ม ขี้เกียจ เชื่องช้า ทีมี ๆ อยู่ในตัวลูกแน่ ๆ”

